മറ്റൊരു തോട്ടക്കാരൻ

ഇ. ഹരികുമാർ

മറ്റൊരു തോട്ടക്കാരൻ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

The Artist's Garden at Vétheuil, a painting by Claude Monet (1840–1926). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

മറ്റൊരു തോട്ടക്കാരൻ

നടുവിൽ വൃത്താകൃതിയിലുണ്ടാക്കിയ തടത്തിൽ ചുവപ്പുറോസിന്റെ കമ്പുകൾ നട്ടു. അതിനു ചുറ്റും ഒരു വട്ടത്തിൽ സിനിയയുടെ തൈകൾ. അതു പല നിറത്തിലുള്ള പൂക്കളാണെന്നാണ് സുമൻ പറഞ്ഞത്. അതിനു ചുറ്റും പേരറിയാത്തതായ ഒരു ചെടിയുടെ തയ്യുകളാണ്. കറേയധികമുണ്ട്. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റുനേരം ആ പൂവിന്റെ ആകൃതിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടും മിനയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഇനി അതു വല്ലതായി പൂവിടുമ്പോൾ കാണാം. പക്ഷേ, ധാരാളം കണ്ടിട്ടുള്ള പൂവാവാനും വഴിയുണ്ട്. സൂര്യകാന്തിച്ചെടികൾ നാലു മൂലകളിൽ ചെറിയ തടങ്ങളുണ്ടാക്കി നട്ടു. പിന്നെ വൃത്താകൃതിയെ ചതുരമാക്കാൻ ചുറ്റും ടേബ്ൾ റോസ്. എല്ലാം വളർന്നു വലുതായാൽ താജ് മഹൽപോലെയുണ്ടാകും. സൂര്യകാന്തിച്ചെടികൾ അതിന്റെ നാലു മിനാറുകൾപോലെ.

ബക്കറ്റിൽ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന്, സാരിയുടെ തലഎളിയിൽ തിരുകി ചെറിയ പാത്രമെടുത്ത് അവൾ ഓരോ ചെടിയും നനച്ചു. നനയ്ക്കൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബക്കറ്റു മാറ്റിവെച്ച്, അകന്നുനിന്ന് അവൾ തോട്ടം പരിശോധിച്ചു. സിനിയത്തയ്യകൾ വാടിയിരുന്നു. ആകപ്പാടെ രംഗം അത്ര ആശാവഹമായിരുന്നില്ല. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞ് ചെടികളുടെ വാട്ടം മാറിക്കിട്ടിയാൽ കറച്ചുകൂടി നന്നാവും. അവ പൂവിടാൻ തുടങ്ങിയാൽ എന്തു രസമായിരിക്കും!

സൂര്യരശ്മികൾ അവളെ വാട്ടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവൾ പക്ഷേ, അതറിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ കൺമുമ്പിലൂടെ ഋതുക്കൾ വെള്ളപ്രാവുകളെപ്പോലെ പറന്നകന്നു. തോട്ടം വളർന്നു വലുതായി. ചരൽ പാകിയ ഇടവഴികൾ, നിറയെ ജലധാരകൾ, മത്സ്യങ്ങൾ കളിക്കുന്ന തെളിഞ്ഞ വെള്ളമുള്ള ജലാശയം. അതിൽ വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന താമരപ്പൂക്കൾ. ആ തോട്ടത്തിൽ ചരൽപ്പാതയിലൂടെ എല്ലാം മറന്നു നടക്കുമ്പോൾ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു വിളി:

'അമ്മേ...'

മിനയ്ക്കു പരിസരബോധമുണ്ടായി. മുകളിൽ എരിയുന്ന സൂര്യനെ അവൾ കണ്ടു. അവൾ സാരിയുടെ അറ്റം തലയിലൂടെ ഇട്ട് ബക്കറ്റുമായി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

'അമ്മേ, അച്ഛച്ചൻ വരുന്നു.'

രാജിമോൾ സ്വികരണമുറിയുടെ ജനലിൽ കയറി നിന്ന് അച്ഛച്ചനെ വിളിക്കുകയാണ്. അച്ഛച്ചൻ വീട്ടിനു പുറകിലുള്ള കറുക്ക വഴിയിലൂടെ വന്ന് കമ്പിവേലി പൊട്ടിയിട്ടുള്ളകൂടി കയറുന്നതു മീന നോക്കിനിന്നു. അവർ ഈ പുതിയ വീട്ടിൽ ഒരാഴ്ചമുമ്പ് താമസമാക്കിയ അന്നതൊട്ട് അവൾ എന്നും നോക്കിനില്ലാറുള്ളതാണ്. ഭർത്താവ് ഓഫീസിൽ പോയാൽ അന്നത്തെ അടുക്കള ജോലികളെല്ലാം കഴിച്ചുവെക്കും. മോളെ കളിപ്പിച്ചശേഷം അവളും കളിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞ് ഒരു പുസ്തകമെടുത്തു സോഫയിൽ ചാരിയിരിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും അച്ഛന്റെ വരവ്. ഒരാഴ്ചയായി എന്നും അദ്ദേഹം മോന്റെ പുതിയ വീടു കാണാൻ വരാറുണ്ട്.

രാജി ജനലിൽനിന്നിറങ്ങി അടുക്കള വാതിലിന്നടുത്ത് അച്ഛച്ചനെ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായിനിന്നു. അച്ഛച്ചൻ അവളെ വാരിയെടുത്താൽ അവൾ ആദ്യം തപ്പുക കീശയിലാണ്. അവൾക്കാവശ്യമുള്ള സാധനം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ അച്ഛച്ചനെ വിട്ടം.

അയാൾ അടുക്കളയിലൂടെ നടന്ന് ഹാളിലെത്തി.

മിനമോൾ, ആ ഫാൻ ഒന്നു കൂട്ടൂ. എന്തു ചൂട്! തീവണ്ടിയിൽ ഏതു സമയത്തും തിരക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇത്രയും മനുഷ്യർ എവിടേക്കാണു പോകുന്നതു?

അയാളുടെ കഷണ്ടിയിൽനിന്ന് വിയർപ്പ് നരച്ച പുരികത്തിന്മേലേക്ക് ഒലിച്ചിറങ്ങി. ഫാനിന്റെ കാറ്റ് ആ സ്വേദബിന്ദുക്കളെ സാവധാനത്തിൽ ഒപ്പിയെടുക്കുന്നതു് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ദാദറിൽനിന്ന് ബോറിവില്ലിക്കു കറച്ചു ദൂരമല്ല ഉള്ളൂ! പിന്നെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് പതിനഞ്ചു മിനിറ്റു നടത്തം. ഇതെല്ലാം ഈ കിഴവൻ എങ്ങനെ സഹിക്കുന്നു? അത്ഭുതം തന്നെ!

വിയർപ്പൊന്നടങ്ങി ക്ഷീണം മാറിയപ്പോൾ കിഴവൻ പറഞ്ഞു: ഇന്നു നമുക്ക് തോട്ടപ്പുണി തുടങ്ങണം. ഞാൻ സാധനങ്ങളൊക്കെ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്.

അയാൾ ഒപ്പം കൊണ്ടുവന്ന തുണി സഞ്ചി തുറന്ന് സാധനങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തു. ഉളിപോലെയുള്ള ഒരായുധം. ഒരു ചെറിയ പിക്കാക്സ്, കല്ലണിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കൊലേത്.

ഓരോ ആയുധവും സഞ്ചിയിൽ നിന്നെടുത്ത് മുഖത്തിനടുത്തു പിടിച്ച് തിരിച്ചും മറിച്ചും വിദഗമായി പരിശോധിച്ചു നിലത്തുവെച്ചു.

ആദ്യം കറച്ചു കിളച്ചുമറിക്കാനുണ്ട്. എന്നിട്ട് തടം കൂട്ടിയിട്ടു വേണം ചെടികൾ കൊണ്ടുവരാൻ.

മിന മനസ്സിൽ ചിരിച്ചു.

നമുക്ക് നടുവിൽ ഒരു തടത്തിൽ നിറയെ റോസ് ചെടികൾ നടാം. വൃദ്ധൻ തുടർന്നു. ചുറ്റും ഇതാ ഇത്ര വീതിയിൽ സിനിയ ചെടികൾ. അതിനുചുറ്റും ക്രിസാന്തെമം. ചുറ്റും ടേബ്ൾ റോസു കൊണ്ട് ഒരു ചതുരം ഉണ്ടാക്കണം, പിന്നെ സൂര്യകാന്തികൾ.

വൃദ്ധൻ നിർത്തി; മനസ്സിൽ തോട്ടത്തിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു.

മിന ആശ്വസിച്ചു. അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം തന്നെയാണ് തോട്ടം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതു നന്നായി. താൻ തോട്ടമുണ്ടാക്കിയതിനെപ്പറ്റി അച്ഛനോടു പറയാൻ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഓങ്ങി, പക്ഷേ, പറയുണ്ടായില്ല. അച്ഛൻ സ്വയം കണ്ടോട്ടെ. ഒരു ചെറിയ അത്ഭുതമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കണ്ടെ? അവൾ ആലോചിച്ചു ചിരിച്ചു.

സൂര്യരശ്മികൾ അവളെ വാട്ടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവൾ പക്ഷേ, അതറിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ കൺമുമ്പിലൂടെ ഋതുക്കൾ വെള്ളപ്രാവുകളെപ്പോലെ പറന്നകന്നു. തോട്ടം വളർന്നു വലുതായി. ചരൽ പാകിയ ഇടവഴികൾ, നിറയെ ജലധാരകൾ, മത്സ്യങ്ങൾ കളിക്കുന്ന തെളിഞ്ഞ വെള്ളമുള്ള ജലാശയം. അതിൽ വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന താമരപ്പൂക്കൾ. ആ തോട്ടത്തിൽ ചരൽപ്പാതയിലൂടെ എല്ലാം മറന്നു നടക്കുമ്പോൾ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു വിളി:

'അമ്മേ...'

മിനയ്ക്കു പരിസരബോധമുണ്ടായി. മുകളിൽ എരിയുന്ന സൂര്യനെ അവൾ കണ്ടു. അവൾ സാരിയുടെ അറ്റം തലയിലൂടെ ഇട്ട് ബക്കറ്റുമായി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

'അമ്മേ, അച്ഛച്ചൻ വരുന്നു.'

രാജിമോൾ സ്വികരണമുറിയുടെ ജനലിൽ കയറി നിന്ന് അച്ഛച്ചനെ വിളിക്കുകയാണ്. അച്ഛച്ചൻ വീട്ടിനു പുറകിലുള്ള കറുക്ക വഴിയിലൂടെ വന്ന് കമ്പിവേലി പൊട്ടിയിട്ടുള്ളകൂടി കയറുന്നതു മീന നോക്കിനിന്നു. അവർ ഈ പുതിയ വീട്ടിൽ ഒരാഴ്ചമുമ്പ് താമസമാക്കിയ അന്നതൊട്ട് അവൾ എന്നും നോക്കിനില്ലാറുള്ളതാണ്. ഭർത്താവ് ഓഫീസിൽ പോയാൽ അന്നത്തെ അടുക്കള ജോലികളെല്ലാം കഴിച്ചുവെക്കും. മോളെ കളിപ്പിച്ചശേഷം അവളും കളിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞ് ഒരു പുസ്തകമെടുത്തു സോഫയിൽ ചാരിയിരിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും അച്ഛന്റെ വരവ്. ഒരാഴ്ചയായി എന്നും അദ്ദേഹം മോന്റെ പുതിയ വീടു കാണാൻ വരാറുണ്ട്.

രാജി ജനലിൽനിന്നിറങ്ങി അടുക്കള വാതിലിന്നടുത്ത് അച്ഛച്ചനെ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായിനിന്നു. അച്ഛച്ചൻ അവളെ വാരിയെടുത്താൽ അവൾ ആദ്യം തപ്പുക കീശയിലാണ്. അവൾക്കാവശ്യമുള്ള സാധനം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ അച്ഛച്ചനെ വിട്ടം.

അയാൾ അടുക്കളയിലൂടെ നടന്ന് ഹാളിലെത്തി.

മിനമോൾ, ആ ഫാൻ ഒന്നു കൂട്ടൂ. എന്തു ചൂട്! തീവണ്ടിയിൽ ഏതു സമയത്തും തിരക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇത്രയും മനുഷ്യർ എവിടേക്കാണു പോകുന്നതു?

അയാളുടെ കഷണ്ടിയിൽനിന്ന് വിയർപ്പ് നരച്ച പുരികത്തിന്മേലേക്ക് ഒലിച്ചിറങ്ങി. ഫാനിന്റെ കാറ്റ് ആ സ്വേദബിന്ദുക്കളെ സാവധാനത്തിൽ ഒപ്പിയെടുക്കുന്നതു് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ദാദറിൽനിന്ന് ബോറിവില്ലിക്കു കറച്ചു ദൂരമല്ല ഉള്ളൂ! പിന്നെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് പതിനഞ്ചു മിനിറ്റു നടത്തം. ഇതെല്ലാം ഈ കിഴവൻ എങ്ങനെ സഹിക്കുന്നു? അത്ഭുതം തന്നെ!

വിയർപ്പൊന്നടങ്ങി ക്ഷീണം മാറിയപ്പോൾ കിഴവൻ പറഞ്ഞു: ഇന്നു നമുക്ക് തോട്ടപ്പുണി തുടങ്ങണം. ഞാൻ സാധനങ്ങളൊക്കെ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്.

അയാൾ ഒപ്പം കൊണ്ടുവന്ന തുണി സഞ്ചി തുറന്ന് സാധനങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തു. ഉളിപോലെയുള്ള ഒരായുധം. ഒരു ചെറിയ പിക്കാക്സ്, കല്ലണിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കൊലേത്.

ഓരോ ആയുധവും സഞ്ചിയിൽ നിന്നെടുത്ത് മുഖത്തിനടുത്തു പിടിച്ച് തിരിച്ചും മറിച്ചും വിദഗമായി പരിശോധിച്ചു നിലത്തുവെച്ചു.

ആദ്യം കറച്ചു കിളച്ചുമറിക്കാനുണ്ട്. എന്നിട്ട് തടം കൂട്ടിയിട്ടു വേണം ചെടികൾ കൊണ്ടുവരാൻ.

മിന മനസ്സിൽ ചിരിച്ചു.

നമുക്ക് നടുവിൽ ഒരു തടത്തിൽ നിറയെ റോസ് ചെടികൾ നടാം. വൃദ്ധൻ തുടർന്നു. ചുറ്റും ഇതാ ഇത്ര വീതിയിൽ സിനിയ ചെടികൾ. അതിനുചുറ്റും ക്രിസാന്തെമം. ചുറ്റും ടേബ്ൾ റോസു കൊണ്ട് ഒരു ചതുരം ഉണ്ടാക്കണം, പിന്നെ സൂര്യകാന്തികൾ.

വൃദ്ധൻ നിർത്തി; മനസ്സിൽ തോട്ടത്തിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു.

മിന ആശ്വസിച്ചു. അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം തന്നെയാണ് തോട്ടം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതു നന്നായി. താൻ തോട്ടമുണ്ടാക്കിയതിനെപ്പറ്റി അച്ഛനോടു പറയാൻ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഓങ്ങി, പക്ഷേ, പറയുണ്ടായില്ല. അച്ഛൻ സ്വയം കണ്ടോട്ടെ. ഒരു ചെറിയ അത്ഭുതമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കണ്ടെ? അവൾ ആലോചിച്ചു ചിരിച്ചു.

വൃദ്ധൻ അപ്പോഴും സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു

അച്ഛാ, ഞാൻ ചായയുണ്ടാക്കട്ടെ?

അയാൾ ഉണർന്നു.

ശരി മോളെ നല്ല കടുപ്പത്തിലാവട്ടെ.

മിന അടുക്കളയിലേക്കു നടന്നു.

കടുപ്പമുള്ള ചായ, മോളെ എന്ന സ്നേഹപൂർവ്വമുള്ള വിളി, ഇതെല്ലാം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് മരിച്ചുപോയ അച്ഛനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതുപോലെ മകനുമായുള്ള കലഹം. എല്ലാം അവൾക്ക് അവളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട അച്ഛനെ തിരിച്ചു കൊടുത്തു.

ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ട് അടുപ്പത്തുള്ള പാത്രത്തിലെ വെള്ളം തിളച്ചതും അതേ സമയത്ത് പുറത്തു പെട്ടെന്നുണ്ടായ പൊട്ടിത്തെറിയും അവളെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചു. ഒരു നിമിഷനേരം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവൾ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ചായപ്പൊടിയിട്ട് ഗ്യാസ് സ്റ്റൗ കെടുത്തി പാത്രം അടച്ചു വെച്ച് അവൾ തളത്തിലൂടെ നടന്ന് കിടപ്പുമുറിയുടെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി.

അച്ഛൻ അപ്പോഴും അട്ടഹസിക്കുകയായിരുന്നു. മുഖം ദേഷ്യം കൊണ്ടു ചുവന്നിരുന്നു.

ആരാണീ പണി ചെയ്തതു? ഈ കാട്ടുചെടികളൊക്കെ കൊണ്ടുവന്ന് നട്ട് കാടാക്കാനോ? സീനിയയോ? നടാൻ കണ്ട സാധനം? ഈ റോസൊക്കെ ഇങ്ങനെ നട്ടാൽ നന്നോ? ഏതു നിറം പൂവാണെന്നുകൂടി അറിയില്ല. മനഷ്യത്ത് കറച്ചൊക്കെ വകതിരിവോടെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ഇതൊക്കെ വല്ലതായാൽ വെറും ഒരു കാടാവില്ലെ ഇവിടെ? വല്ല പാമ്പെങ്ങാനും വന്ന കയറിയാൽ അറിയുമോ?

പിന്നെ, മീന ജനലിൽക്കൂടി നോക്കിയതു് അബദ്ധമായെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധം ഒരു സംഭവം നടന്നു. കിഴവൻ ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ചെടികൾ ഓരോന്നോരോന്നായി പറിച്ചെടുത്തു കമ്പിവേലിക്കുമുകളിലൂടെ നിരത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ മരത്തിന്റെ ഗെയ്റ്റു വലിച്ചു തുറന്ന് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പുറത്തേക്കു പോയി.

കാലുകൾ തരിച്ച് അനങ്ങാൻവയ്യാതെ മീന ജനൽക്കൽ നിന്നു. വാടിയ ചെടികൾ നിസ്സഹായരായി ടാറിട്ട നിരത്തിൽ മലർന്നടിച്ചു കിടക്കുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. മണ്ണിൽ വേരുന്നാനുള്ള അവസരം ഇടി കിട്ടിയില്ല. ഒരു കാർ ഇരമ്പിയടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ചക്രം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവളുടെ ചെടികൾക്കു മീതെ പോകമെന്നായപ്പോൾ അവൾ കണ്ടതിരിച്ചു. കാണാൻ വയ്യ. കാറു പോയ ശേഷം നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു റോസ് കൊമ്പും, കറെ സീനിയത്തയ്യകളും അരഞ്ഞു നാമാമായിരിക്കുന്നു. അടുത്തു തന്നെ വേറൊരു കാർ വന്നപ്പോൾ ചെടികൾ അരയുന്നത് മനസ്സറപ്പോടെ നോക്കി. ആരേയും കാണാനില്ല. ഞാൻ സാധനങ്ങളൊക്കെ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്.

അയാൾ ഒപ്പം കൊണ്ടുവന്ന തുണി സഞ്ചി തുറന്ന് സാധനങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തു. ഉളിപോലെയുള്ള ഒരായുധം. ഒരു ചെറിയ പിക്കാക്സ്, കല്ലണിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കൊലേത്.

ഓരോ ആയുധവും സഞ്ചിയിൽ നിന്നെടുത്ത് മുഖത്തിനടുത്തു പിടിച്ച് തിരിച്ചും മറിച്ചും വിദഗമായി പരിശോധിച്ചു നിലത്തുവെച്ചു.

ആദ്യം കറച്ചു കിളച്ചുമറിക്കാനുണ്ട്. എന്നിട്ട് തടം കൂട്ടിയിട്ടു വേണം ചെടികൾ കൊണ്ടുവരാൻ.

മിന മനസ്സിൽ ചിരിച്ചു.

നമുക്ക് നടുവിൽ ഒരു തടത്തിൽ നിറയെ റോസ് ചെടികൾ നടാം. വൃദ്ധൻ തുടർന്നു. ചുറ്റും ഇതാ ഇത്ര വീതിയിൽ സിനിയ ചെടികൾ. അതിനുചുറ്റും ക്രിസാന്തെമം. ചുറ്റും ടേബ്ൾ റോസു കൊണ്ട് ഒരു ചതുരം ഉണ്ടാക്കണം, പിന്നെ സൂര്യകാന്തികൾ.

വൃദ്ധൻ നിർത്തി; മനസ്സിൽ തോട്ടത്തിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു.

മിന ആശ്വസിച്ചു. അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം തന്നെയാണ് തോട്ടം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതു നന്നായി. താൻ തോട്ടമുണ്ടാക്കിയതിനെപ്പറ്റി അച്ഛനോടു പറയാൻ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഓങ്ങി, പക്ഷേ, പറയുണ്ടായില്ല. അച്ഛൻ സ്വയം കണ്ടോട്ടെ. ഒരു ചെറിയ അത്ഭുതമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കണ്ടെ? അവൾ ആലോചിച്ചു ചിരിച്ചു.

വൃദ്ധൻ അപ്പോഴും സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു

അച്ഛാ, ഞാൻ ചായയുണ്ടാക്കട്ടെ?

അയാൾ ഉണർന്നു.

ശരി മോളെ നല്ല കടുപ്പത്തിലാവട്ടെ.

മിന അടുക്കളയിലേക്കു നടന്നു.

കടുപ്പമുള്ള ചായ, മോളെ എന്ന സ്നേഹപൂർവ്വമുള്ള വിളി, ഇതെല്ലാം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് മരിച്ചുപോയ അച്ഛനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതുപോലെ മകനുമായുള്ള കലഹം. എല്ലാം അവൾക്ക് അവളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട അച്ഛനെ തിരിച്ചു കൊടുത്തു.

ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ട് അടുപ്പത്തുള്ള പാത്രത്തിലെ വെള്ളം തിളച്ചതും അതേ സമയത്ത് പുറത്തു പെട്ടെന്നുണ്ടായ പൊട്ടിത്തെറിയും അവളെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചു. ഒരു നിമിഷനേരം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവൾ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ചായപ്പൊടിയിട്ട് ഗ്യാസ് സ്റ്റൗ കെടുത്തി പാത്രം അടച്ചു വെച്ച് അവൾ തളത്തിലൂടെ നടന്ന് കിടപ്പുമുറിയുടെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി.

അച്ഛൻ അപ്പോഴും അട്ടഹസിക്കുകയായിരുന്നു. മുഖം ദേഷ്യം കൊണ്ടു ചുവന്നിരുന്നു.

ആരാണീ പണി ചെയ്തതു? ഈ കാട്ടുചെടികളൊക്കെ കൊണ്ടുവന്ന് നട്ട് കാടാക്കാനോ? സീനിയയോ? നടാൻ കണ്ട സാധനം? ഈ റോസൊക്കെ ഇങ്ങനെ നട്ടാൽ നന്നോ? ഏതു നിറം പൂവാണെന്നുകൂടി അറിയില്ല. മനഷ്യത്ത് കറച്ചൊക്കെ വകതിരിവോടെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ഇതൊക്കെ വല്ലതായാൽ വെറും ഒരു കാടാവില്ലെ ഇവിടെ? വല്ല പാമ്പെങ്ങാനും വന്ന കയറിയാൽ അറിയുമോ?

പിന്നെ, മീന ജനലിൽക്കൂടി നോക്കിയതു് അബദ്ധമായെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധം ഒരു സംഭവം നടന്നു. കിഴവൻ ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ചെടികൾ ഓരോന്നോരോന്നായി പറിച്ചെടുത്തു കമ്പിവേലിക്കുമുകളിലൂടെ നിരത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ മരത്തിന്റെ ഗെയ്റ്റു വലിച്ചു തുറന്ന് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പുറത്തേക്കു പോയി.

കാലുകൾ തരിച്ച് അനങ്ങാൻവയ്യാതെ മീന ജനൽക്കൽ നിന്നു. വാടിയ ചെടികൾ നിസ്സഹായരായി ടാറിട്ട നിരത്തിൽ മലർന്നടിച്ചു കിടക്കുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. മണ്ണിൽ വേരുന്നാനുള്ള അവസരം ഇടി കിട്ടിയില്ല. ഒരു കാർ ഇരമ്പിയടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ചക്രം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവളുടെ ചെടികൾക്കു മീതെ പോകമെന്നായപ്പോൾ അവൾ കണ്ടതിരിച്ചു. കാണാൻ വയ്യ. കാറു പോയ ശേഷം നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു റോസ് കൊമ്പും, കറെ സീനിയത്തയ്യകളും അരഞ്ഞു നാമാമായിരിക്കുന്നു. അടുത്തു തന്നെ വേറൊരു കാർ വന്നപ്പോൾ ചെടികൾ അരയുന്നത് മനസ്സറപ്പോടെ നോക്കിനിന്നു. അവസാനം നിരത്തിന്റെ അരികിൽ വിണ വാഹനങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ ചെടി ഒരാളുടെ കനത്തു ഷൂസിന്നടിയിൽ അമരുന്നതുകൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാതെ തേങ്ങി തേങ്ങി കരഞ്ഞു.

എത്രനേരം ജനലയ്യൽ ഇരുന്നു കരഞ്ഞുവെന്നറിയില്ല. പെട്ടെന്നവൾ മകളെപ്പറ്റി ഓർത്തു. അവളുടെ ശബ്ദമൊന്നും കേൾക്കാനില്ല. മീന സ്വീകരണമുറിയിൽ പോയി നോക്കി. അവിടെ രണ്ടു സോഫകളുടെ ഇടയിലുള്ള ഇടുങ്ങിയ സ്ഥലത്ത് രാജിമോൾ മുഖം കനിച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ മകളെ എഴുന്നേല്പിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭീതിയുണ്ടായിരുന്നു.

സാരല്യ മോളെ. അച്ഛച്ചന ദേഷ്യം പിടിച്ചതല്ലെ?

ഭീതി സങ്കടമായി മാറി. കണ്ണുതിരുമ്മിക്കൊണ്ടവൾ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു. ഇനി പൂവുണ്ടാവില്ല്യ.

തോട്ടത്തിൽ ചെടികൾ നടുമ്പോൾ അവൾ രാജിയോടു പറഞ്ഞതായിരുന്നു. ഈ ചെടികളെല്ലാം വലുതായാൽ നിറയെ പൂക്കളുണ്ടാവും. രാജിമോൾ ആ പൂവൊക്കെ അറുത്ത് അമ്മയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരും. അമ്മ ആ പൂവോണ്ട് മാലയുണ്ടാക്കി രാജിമോൾടെ തലമുടിയിൽ വെയ്ക്കും.

എവിടെ തോട്ടം?

മീന ഒരിക്കൽകൂടി പുറത്തേക്കു നോക്കി. നോക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും കണ്ണുകൾ ചതഞ്ഞരഞ്ഞ ചെടികളിലേക്കു തന്നെ പോയി. അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

പുറത്തു വെയിലായിരുന്നു. ഓളമടിക്കുന്ന വെയിൽ. ഈ പുതിയ വീട്ടിൽ താമസമാക്കിയ അന്നമുതൽ അവൾക്കനുഭവപ്പെടാറുള്ളതാണിത്. ഈ വെയിൽ കാണുമ്പോൾ വളരെ കട്ടിക്കാലത്ത്, നിറയെ കള്ളിച്ചെടികളും പച്ച നിറത്തിൽ ഇരട്ട ഇലയുള്ള ഒരു പടർചെടിയും മുറ്റത്തിനതകിൽ ചുപ്പുനായൽ പിടിച്ച മതിലുമുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ പോയത് ഓർമ്മവരുന്നു. വളരെ കട്ടിയിൽ പോയതാണ്; പിന്നെ കറെക്കൂടി വലുതായശേഷം ഇടയ്ക്കിടെ ആ വീടിനെപ്പറ്റി ഓർമ്മ വരുമ്പോൾ അവൾ അമ്മയോട് ചോദിക്കാറുണ്ട്: ഏതാണ് അമ്മേ ആ വീട്? അങ്ങനെ ഒരു വീടിനെപ്പറ്റി അമ്മയ്ക്കറിയില്ല. അവളാകട്ടെ അതിന്റെ നിസ്സാരമായ അംശങ്ങൾകൂടി ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. പൊടിയ ഒരു മുട്ടെന്നുണ്ടായ പൊട്ടിത്തെറിയും അവളെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചു. ഒരു നിമിഷനേരം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവൾ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ചായപ്പൊടിയിട്ട് ഗ്യാസ് സ്റ്റൗ കെടുത്തി പാത്രം അടച്ചു വെച്ച് അവൾ തളത്തിലൂടെ നടന്ന് കിടപ്പുമുറിയുടെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി.

അച്ഛൻ അപ്പോഴും അട്ടഹസിക്കുകയായിരുന്നു. മുഖം ദേഷ്യം കൊണ്ടു ചുവന്നിരുന്നു.

ആരാണീ പണി ചെയ്തതു? ഈ കാട്ടുചെടികളൊക്കെ കൊണ്ടുവന്ന് നട്ട് കാടാക്കാനോ? സീനിയയോ? നടാൻ കണ്ട സാധനം? ഈ റോസൊക്കെ ഇങ്ങനെ നട്ടാൽ നന്നോ? ഏതു നിറം പൂവാണെന്നുകൂടി അറിയില്ല. മനഷ്യത്ത് കറച്ചൊക്കെ വകതിരിവോടെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ഇതൊക്കെ വല്ലതായാൽ വെറും ഒരു കാടാവില്ലെ ഇവിടെ? വല്ല പാമ്പെങ്ങാനും വന്ന കയറിയാൽ അറിയുമോ?

പിന്നെ, മീന ജനലിൽക്കൂടി നോക്കിയതു് അബദ്ധമായെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധം ഒരു സംഭവം നടന്നു. കിഴവൻ ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ചെടികൾ ഓരോന്നോരോന്നായി പറിച്ചെടുത്തു കമ്പിവേലിക്കുമുകളിലൂടെ നിരത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ മരത്തിന്റെ ഗെയ്റ്റു വലിച്ചു തുറന്ന് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പുറത്തേക്കു പോയി.

കാലുകൾ തരിച്ച് അനങ്ങാൻവയ്യാതെ മീന ജനൽക്കൽ നിന്നു. വാടിയ ചെടികൾ നിസ്സഹായരായി ടാറിട്ട നിരത്തിൽ മലർന്നടിച്ചു കിടക്കുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. മണ്ണിൽ വേരുന്നാനുള്ള അവസരം ഇടി കിട്ടിയില്ല. ഒരു കാർ ഇരമ്പിയടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ചക്രം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവളുടെ ചെടികൾക്കു മീതെ പോകമെന്നായപ്പോൾ അവൾ കണ്ടതിരിച്ചു. കാണാൻ വയ്യ. കാറു പോയ ശേഷം നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു റോസ് കൊമ്പും, കറെ സീനിയത്തയ്യകളും അരഞ്ഞു നാമാമായിരിക്കുന്നു. അടുത്തു തന്നെ വേറൊരു കാർ വന്നപ്പോൾ ചെടികൾ അരയുന്നത് മനസ്സറപ്പോടെ നോക്കിനിന്നു. അവസാനം നിരത്തിന്റെ അരികിൽ വിണ വാഹനങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ ചെടി ഒരാളുടെ കനത്തു ഷൂസിന്നടിയിൽ അമരുന്നതുകൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാതെ തേങ്ങി തേങ്ങി കരഞ്ഞു.

എത്രനേരം ജനലയ്യൽ ഇരുന്നു കരഞ്ഞുവെന്നറിയില്ല. പെട്ടെന്നവൾ മകളെപ്പറ്റി ഓർത്തു. അവളുടെ ശബ്ദമൊന്നും കേൾക്കാനില്ല. മീന സ്വീകരണ

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>